

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2234/2018
15.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Кнежевић-Радовановић, адвокат из ..., против туженог АД "ББ" ..., кога заступа Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради исплате разлике у заради и накнаде зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3694/17 од 05.07.2018. године, у седници одржаној 15.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3694/17 од 05.07.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3694/17 од 05.07.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Пожеги П1 219/2016 од 26.09.2017. године, у делу става првог изреке, којом је тужени обавезан да тужиоцу за период од 01.11.2013. године до 31.03.2014. године и од 01.02.2015. године до 31.12.2016. године, плати на име мање исплаћене зараде и накнаде зараде, појединачне месечне износе са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређене овим ставом изреке, као и у делу става трећег изреке, којим је тужени обавезан да за исте периоде на износе зарада и накнада зарада, уплати за тужиоца доприносе за социјално осигурање надлежним фондовима пензијског и инвалидског осигурања, здравственог осигурања и осигурања за случај незапослености. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у преосталим деловима става првог и трећег изреке, као и у четвртном ставу изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати мање исплаћене зараде и накнаде зараде за период од 01.04.2014. године до 31.01.2015. године, са законском затезном каматом на

износе ближе означене у том ставу изреке; као и да на наведене износе у корист тужиоца уплати доприносе за социјално осигурање надлежним фондовима. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 51.540,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 404. став 1 ЗПП.

Тужени је дао одговор на ревизију са предлогом да се иста одбије, а тужилац обавезе да туженом накнади трошкове на име састава одговора на ревизију од 18.000,00 динара, као и судску таксу.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14) па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на неодређено време на пословима возача са II степеном стручне спреме, а његова зарада за пуно радно време износи 970 бодова. Према Правилнику о раду туженог за 2005.годину, посао који тужилац обавља вреднован је коефицијентом 1,39, али није утврђена основна зарада, нити је дефинисан начин њеног утврђивања, осим што је прописано да зарада са коефицијентом 1 вреди 700 бодова, што су послови најниже вредности, док се најсложенији послови вреднују са 1540 бодова, односно коефицијентом 2,20. Овим Правилником је предвиђено право на увећану зараду од 110% за рад у дане празника који су нерадни дани и 26% за ноћни и сменски рад, као и за прековремени рад ако он није вреднован при утврђивању основне зараде.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да му исплати мање обрачунату зараду и накнаду зараде за период од 01.04.2014. године до 30.04.2015. године, по основу члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала ("Службени гласник РС" бр. 15/12), који је био у примени до 29.03.2014. године и члана 34. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде ("Службени гласник РС" бр. 3/15), који се примењивао од 22.01.2015. године. По оцени првостепеног суда тужени је у спорном периоду исплату зараде тужиоцу вршио одређивањем мање цене рада од цене рада која би му припадала према наведеним посебним колективним уговорима, па су самим тим исплате које зависе од основне зараде вршене у мањим износима од припадајућих.

Правилно је у побијаном делу другостепене пресуде примењено материјално право када је првостепена пресуда делимично преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му исплати мање

исплаћену зараду и накнаду зараде за период од 01.04.2014. године до 31.01.2015. године, као и да му на ове износе уплати доприносе обавезног осигурања надлежним фондовима.

У наведеном периоду није могла бити примењена одредба члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала, којим је било прописано да се основна зарада добија множењем коефицијента посла и износа основне зараде за најједноставнији рад код послодавца, који се за коефицијент 1 уговара у висини минималне зараде увећане за припадајуће порезе и доприносе, јер је овај колективни уговор престао да важи пре тог периода. У спорном периоду је зарада тужиоцу исплаћивана у складу са уговором о раду, према цени рада коју је утврђивао директор туженог и била је већа од минималне зараде. Није се примењивао ни један од посебних колективних уговора којима је утврђена висина цене рада која није била прописана ни Правилником о раду код туженог, из чега произилази да тужиоцу не припада тражена разлика зараде и осталих примања.

Супротно ревизијским наводима, у поступку је утврђено да је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана укупна зарада која је била виша од минималне зараде прописане одредбом члана 111. Закона о раду, па се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију од стране адвоката је одбијен, на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења ове парнице.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић